

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὧρων μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγ καὶ εἶναι μόνον
Γιὰ τὰ τέσσα ὁμοῦς μέρα—δέκα φράγ καὶ καὶ σ' τὸ χέρι

Ἐκκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐκκοσιπέντε μηνὸς Ἀπριλίου,
νέος Σουλτάνος καὶ νέα Πάλη.

Ὁ μεσουρηνὸν σὸ κρᾶτος ἦλθε μ' ἀετοῦς γεμάτος.

Φ.—Ἐκδροσιπέντος τοῦ Χαμίτ, τοῦ πάνδεινα παθόντος,
καὶ τοῦ Ρεσσά ἑλθόντος,
ἐκόσπε πρὸς τὸ παρὸν καὶ τῆς Στραμπούλ ἡ μπόρα
κ' ἔκ τῆς Κερκίρας γύρισε κ' ὁ Θεοτόκης τώρα.

Κι' ἐπήγαν εἰς τὸν Πειραιᾶ νὰ τὸν ὑποδεχθῶν
καμπόσοι φλοιοὶ του καλοῦ,
ποῦ θέλουν γάλλῃ κ' ἡ Βουλῆ,
καὶ μὲ τὰ μούτρα' στὴ δουλειᾶ καὶ πάλι νὰ ριχθῶν.

Μὲς' στὰ μάτια τὸν κυττοῦσαν
καὶ πολλὰ τὸν ἐρωτοῦσαν,
'Ἄμμ' τὸν Κάϊζερ τὸν εἶδες;
σοῦδωσε κ' αὐτὸς εἰπίδες;

Μουθῶσε κ' αὐτὸς πολλὰς...
μὰ γιατί δὲν μᾶς τὸ λές;
'Ἐγω νὰ σᾶς πῶ πολλά...
πὼς τὰ πέρασε; καλῶ;

Γιὰ τοὺς Κορφοῦς καὶ πάλι μᾶς βαρχάρανε
κ' ἄμεσος ἔγα μὴλα κ' ἀμολόγανε.
'Σε' Ἀγγλίαια τοῦ Κάϊζερ ἐπήγαμε
καὶ τάδαμε περισσοῦ κ' ἐπύγαμε.

Καὶ πάλι μᾶς ἐπῆλθε μὴ μέρα
κ' εὐχόροκα πέρασαι ἔκτι πέρα,
καὶ χροῖτι μ' ἐπροσκάλισε φορᾶ
κ' ἔπερασα μαζί του μὴ γαρᾶ.

Νὰ βλεπᾶτε πῶς, ἄρρασαν τὸ μάτι του
σ' ἔμένα καὶ σὲ κάθε σημεῖοτῃ μου,
καὶ μούλεν ἐλευθέρως, στὸ Παλάτι του
νὰ μπαῖνω μέρα νύκτα σὰν' στὸ σπῆτι μου.

'Ἀπὸ πολλὴν ἀγάπην πρὸς ἡμᾶς
κατάλαβα κ' ὁ Κάϊζερ πὸς εὐλέγεται,
κ' ἐπήγαμε μαζί καὶ σ' ἐκδορμᾶς...
τὶ κοπιμῆντα μουθᾶνε δὲν λέγεται.

'Ἐτος χίλια κ' ἔννη κ' ἔναγκᾶσα,
νέα κλάσι' στὰ νέρη πετῶσα.

'Ὀγδόντα δύο μετρῶ καὶ χίλια,
κ' ἄσπριζουν κάμποι μὲ χαμομήλια.

Μ' ἄνοιξε τὴν μεγάλη του καρδιά
κ' ἔδαμάσα κ' ἔγῳ τὰ μεγαλεῖα του.
ἐν τούτοις δὲν εἰμπορέσα, παιδιὰ,
πὼς νὰ τὴν ἐξηγήσω τὴν φύλα του.

'Ἀπὸ καλὸ μᾶς πῆρε καθὼς φαίνεται
καὶ κᾶτι γιὰ τὸ κρᾶτος περιμένετε.
'Ἀπὸ καλὸ μᾶς πῆρε δίχως ἄλλο
καὶ κᾶτι θὰ γεγῆ καλὸ μεγάλο.

Κάθε τόσο συγαησίσε,
φαίνεται πὼς μ' ἀγαπᾶ...
ὄλο καὶ φύορροησίσε,
χειραψίαις καὶ λοιπά.

Μὲς' στ' Ἀγγλίαια κ' ὀϊ δὴ μᾶς τὸν καρφέ μᾶς πέραμα
καὶ γιὰ τόσα γεγονότα τὴν κουβέντᾶ φέργαμε.

Τὶ μεγάλα φαγοπότια,
ποῦ δὲν εἶχαν τελεωμῶ,
καὶ δὲν ἄφταναν καθμῶ
νὰ μᾶς τρέψῃ τὰ σπᾶτῃα.

Μὲ τὸν Κάϊζερ ἐκείνον πέρασαν θυμοὶ καὶ χόλοι
καὶ μ' αὐτὸν τὰ πρόσωπα μᾶς ἐγελοῦσαν χαροπᾶ...
ἔκοψε καὶ μαγαρηταῖς μοναχὸς' στὸ περιβόλι,
καὶ γιὰ μὲνα τῆς ροστούσε μ' ἀγαπᾶ δὲν μ' ἀγαπᾶ;

Μὰ κ' ἔγῳ τὸν Γερμανὸν
τὸν ἀγάπησα ποδιῶ
καὶ τῆς ὄρας μου περνῶ
μὲ σασπτοῦχο προσφιλή.

Καὶ μ' αὐτὸν βροντᾶ καὶ λάμπου
κ' ὄσα λούουσα' στὸν κάμπο
μαθημένᾳ ροσπηθῆσαν,
κ' ὄλ' αὐτὰ μ' ἀποκριθῆσαν
πὼς ὁ Κάϊζερ τοῦ κάνει κάποτε καὶ τὸν παπᾶ,
δίχως ἄλλο μ' ἀγαπᾶ.

'Ὅ κατὰ πάντα λατρευτὸς
εἰς κρᾶτι διαφηφόρα,
πάθος ἀνίατον κ' αὐτὸς
ἔχει μαζί μᾶς τώρα.

Πότε και πώς του κόλλησε μαζί μας τέτοιο πάθος
 κι' εγώ δεν ξέρω να σάς πω... μπορεί να κάνω λάθος.
 Μιά μέρα, που καθόμασταν στα λόγια τ' άδυσίμενα,

Τζώρτζη, μου λέει, να σου πω,
 Τζώρτζη, μου λέει, σ' αγαπά,
 τρελλαινοίμαι για σένα.

*Από το χέρι μ' άρπαξε, μ' έφλησε 'στό στόμα,
 και μουπε: Τζώρτζη προσφιλή,
 κι' εγώ παθαίνομαι πολύ
 για τ' ό δικό σου κόμμα.

Μπρίσε καλό σου, Κάρτερ περιηλέμε, τουπα,
 κι' αυτός μ' άγάπη περιόση
 μ' έκέρασε γλυκό κρασί
 σε κρυσταλλένα κοφτα.

Μαζί μου λησμονούσε κάθε τύπο
 και μουδεχν' έναν τρόπο φιλικώτατο,
 μια μ' έρω άνταμώθηκαμ' στον κήπο
 κι' Έλληνιστί μ' έφώναξ' Έξοχώτατο.

Μά τι χαρά μεγάλη που την πήρα
 σαν άκουσα τον Κάρτερ την τζόγια
 να μου μιλή, παιδί, με τέτοια λόγια...
 βεβαίως και για μ'άς θα φεξ' η μοίρα.

Πολύ του λέω, Κάισαρ, άπορώ
 πώς τούτον τον δλιγίστο καιρό
 κατάφερε ανέκλιστο και σύ
 Ρωμαίικα να μάθης 'στό νησί.

Κι' εκείνος έπλησίασε κοντά
 και τ'ό θεξί μου χέρι σφικτοπιάνει,
 κι' Έλληνιστί ντακάτο μ' άπαντά:
 ό φιλελλητισμός και τί δεν κάνει;

Μιά μέρα, που 'στου Παλατιού τα ρόδα και τα κρίνα
 μονάχοι μας έμειναμε
 και τσι φίνο πίνουμε,
 μου λέεισε παρακαλώ να πξς εις την Άθήνα,
 και μόλις βρηξ τον Μπαλατατζή, Μινίστρο κανακάρη,
 πξς του πξς πρέπει 'στους Κορφούς με πρώτο ν' άριβάρη.

Σύρε, μου λέει, γρηγορα... μ' έπασσ' έπιθυμία
 με τ'ό μονάχο του Μπαλατατζή να κάνω γνωριμία.
 Θέλω να δώσω και σ' αυτόν
 ημέρα μεσημέρι
 τον Έρυσθρον τον Άστον
 με τ'ό δικό μου χέρι.

Γι' αυτό σημερι άριβάρω
 τον Μινίστρο μας να πάρω,
 και μ' αυτόν να ξαναφύγω
 και να ξαναλώθω σέ λίγο.

*Ήλθα, τζόγιας, με κοκκίνους,
 και με μαύρους άστούς,
 να μοιράσω και σ' εκείνους,
 να μοιράσω και σ' αυτούς.

*Άστοί πετούνε τόσσοι
 και για μ'έ και τους εν τέλει...

ό μεγάλος Κάισαρ θέλει
 μ' άστούς να μ'άς φορτώση.

Κάισαρες μικροί μεγάλοι
 άστούς πουλοχρόμους
 μου καθίζουν 'στό κεφάλι
 και 'στά χέρια και 'στους ώμους.

Ντονεβρέτερ άλλαξάω
 και παράσημ' άνταλλάξω.
 Τους γελώ μ' Έλληνικά,
 μ'ας σκοροπών Γερμανικά.

Μ' έβουσίαν και με κύρος
 μέσα 'στους παρόντας σάλλους
 δίνομε σταυρούς Σωτήρους
 και μ'ας δίνουν διεφάλλους.

Κάθε φίλος προσφιλής
 μέσα κι' έξω της Βουλής
 άς σώωση με καμάρι
 έναν άστο να πάρη.

Θέλει κόκκινο τρελλά;
 θέλει μαύρο... χάρισμά του.
 τ'ό χατήρι δεν χαλώ
 κανενός Έξοχώτατου.

Θέλω φίλους εύφραδεις
 να τους βλέπω τώρα μ'απός μου
 άστούς κι' άπειδεις
 τού φίλτατου Κάισαρός μου.

Πάρτε δίχως παρακάλα,
 κι' άστοί με θρώ κεφάλια
 μ'ας σηκόνουνε ψηλά.

Τ'ό άπάντο τ'ό κεφάλι,
 και τόν γάιδάρό μας πάλι
 τόν έδέσασα καλά.

Τέτοια λένε πξς τους φίλους τού Προθιπουργού τα χελιά
 και τόν ρώτησαν οι φίλοι:
 Δέν μ'ας λξς άλήθεια, Κόντε, τούτες και για τ'ά κρασι;
 τούτα και για τούτα κ'ητι
 μ'άν ήμ'αρι 'στό Παλάτι,
 που σαν τζιζικας ρουφούσα της άνοξέως δροσιά.

Δέν μ'ας λξς άλήθεια, Κόντε, τόν ξαναρωτούν οι φίλοι,
 τ'ό μεγάλο Παριάμεντο θα συνέληθ' τον Άπρη;
 Είναι λίαν πιθανόν να συνέληθ' τ'ό σκαομένο,
 μ'α και λίαν πιθανόν να τ'ό βλέπετε κλεισμένο.

*Τούξ ή Βουλή, παιδί, τ'ό λαίχου τού δαιμονίου
 να συνέληθ' μετ' άλλον να λήθησ' περι Στόλου,
 πιθανόν και σ'άς άρχξς ή 'στό τέλος Ιουνίου,
 πιθανώτερον άκόμη να μ'ην έληθ' και καθόλου.

Μεμψιμοίροι μ'ην έλεθε,
 τώρα θα ξαναφύγω,
 άλλα μη συγνηθξς,
 θα ξαναλώθω σέ λίγο.

Ὁ Κάϊzer ὁ πᾶν
μὲ θέλει...τείνει τοῦτο...
δὲν εἰσπορεὶ νὰ κἀνῆ
χωρὶς ἐμὲ μινούτο.

Πολλὰ κρυφοῦ
γὰ κἀνὲ μὶο κάρο...
κρίμα ποῦ δὲν μπορῶ
μαζὶ μου νὰ σὰς πάρο.

Πῶς ἤθελα καὶ σὰς ὁ Κάϊζερ νὰ γνωρίσῃ
καὶ Πρόσωπον ἀνωτὸς εἰς ὄλους νὰ χαρίσῃ.
Πῶς θέλω καὶ μὲ σὰς οὐκείως νὰ φανῆ.
Πῶς θέλω καὶ μὲ σὰς φιλέλλην νὰ γενῆ.

Πῶς θέλω κἀνὲ τζόγια
κῆ' ὁ μᾶμμος μὲ τὸ μωβαί
ἀπὸ ποντὰ τὰ λόγια
τοῦ Κάϊζερ ὄ' ἀκούσῃ.

Πῶς ἤθελα καὶ σὰς
νὰ τύχῃτε μαζὶ μου
ἀγάτης περισσῆς
φιλέλληνος δίκιμου.

Ὅμως θαρρεῖτε
καὶ καρτερεῖτε.
Τῶς μαζὶ μου μ' ἀγάτης λαύρα
μέσα σ' τὴν Χάρβα
νὰ σοῦ τὸν φέρω,
κόμμα βαρβάτο...
σὲ νὸν ἔ βέρο,
ἔ μὲν τροβάτο.

Τὰ θεριά τοῦ Γουλιέλμου κοπιμμένα μελοδεῖτε
καὶ παύνας κρούστε...

ἄλλο πράγμα νὰ τὰ ὄητε
κῆ' ἄλλο νὰ τεικούστε.

Μὰ κῆ' ὁ μικρὸς Ὁσκάρο, ὁ Πρίγκιπν δηλαδῆ,
τοῦ Κάϊζερ παιδί,
κῆ' αὐτὸς σὰν τὸν πατέρα μὰς εἰδεῖς φίλια,
κῆ' ἔκανα καὶ μ' ἐκείνον συγχάως ὁμιλία.

Μηδ' ἔμερα κἀπως σοβαρὸς
εἶπα σπουδαῖον κἀτι τι
'τοῦ Πρίγκιπος Ὁσκάρο ταυτί.

Κῆ' ἐκείνος, νέος ζωηρὸς
μοῦτε μὲ γέλοια περισσά:
Ὁσκάρολό σά, Ὁσκάρολό σά.

Τοιαῦτα πρὸς τοῦ κόμματος προσεῖτε τοὺς φιλάτους
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ περοφόρου κράτους,
κῆ' ἔκῃρε κἀνὲ μυστικὸ καὶ φανερὸ χαρὶ του
καὶ' σ' τοὺς Κορφοὺς ἑγγύριος γὰ κἀνῆ τὴν γιορτῆ του
μὲ τὸν Μινίστρο Μπαλατζῆ καὶ μὲ τὸν Βασιλέα...
Π. -- Διὸ κῆ' ἔμεις ἄς ψάλλωμεν τὸν δῖον Ἀχιλλέα,
ἀκού γὰ τούτον φαίνεται μὰς ἑρωτευτὴ τόσον
ὁ Χοσενζόλλερν ὁ σεπτὸς, ὁ Κάϊζερ τῶν Πρόσωπον.

Σείχους κῆ' ἀπὸ τὸν Ὅμηρο μού δὲν πᾶς ἀπαγγέλλει,
κῆ' Ὅμηρικὸς πολεμιστὰς
τοὺς νέους κἀπαναρσῶτας
τῆς Ρωμηροσύνης θέλει.

Μὰ ζῆτω καὶ τοῦ Τζάρξῆ μας, τοῦ θρόντος Κυβερνήτου,
ποῦ' σ' τοὺς Κορφοὺς μὲ Βασιλεῖς γιορταεὶ τὴν γιορτῆ του,
ἀν καὶ τὸν Κόνετ τὸν γλυκὴν καὶ τὸν ἀποφόρον
μεγάλους τὸν ἐπύρανε τὸ κάλο τῶν ἐμάρων,
κῆ' ἔκῃν ἀέων ἔγινε κῆ' ἐκείνος Μοζαριέλος
καὶ κῆ' ἔκῃτων ἔργινε τὸ Παρθιόν του βέλος.

"Όμως τι δράσι προκαλεί
των ἀετών τὸ σήφησιν..
πετὴ κ' ἐγὼ, βρε Φασουλῆ,
πετὴ κ' αὐτὸς κ' ἔκεινος.

"Ολοι πηγαίνουνε" φηλά,
κράτος και κοινωνία,
πετούν και κάμποσα φιλά
μέσ' ἀπὸ Τελωνεῖα.

Πετὴ πετὴ τῶν φαρτυτοῦ, τοῦ σκαίτιγ—ρίγκ ἡ πλάσις,
πετούν και φατασὺληδες και τρέχα νὰ τοὺς πιάσῃς.
Πετὴ πετὴ κ' ὁ μαπούρμπουλας, πετάει κ' ἡ χελώνα,
πετὴ και κάθε κἀνθάρος σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα.

Πετούν ἀπτήνης νεοσοοί,
μὰ βλέπω νὰ πετᾷ και σὺ,
τὸ ξέστρωτο γαϊδοῦρι,
κ' ὄρσε φτυσαῖς ὀσὶ μούρη.

**Συνέντευξις τοῦ Φασουλῆ
μὲ τὸν Χαμῆτ τὸν νεορτιλῆ.**

Φ — "Ανοῖξε, τῶάνουμ Πατισᾶ, τὰ πικραμένα χεῖλη σου...
πόσα γιὰ σένα σῆμερα δὲν λὲν ἐχθροὶ και φίλοι σου.
Καμποσοὶ λένε πὸς πεινᾷς και παῖλαι Καραῖσκο,
κ' ἄλλοι μᾶς λένε γογγύζου πὸς δάβγεις μὲ τὸν δίσκο.

"Όταν ἐξεπῆσις μὴ φορὰ μὲς στὸν ντουσιὰ τὸν πλάνο,
κ' ἂν πρὸ μοροῦ σ' ἐλάτρευαν γιὰ Πατισᾶ Σουλτάνο,
κόσα σοῦ λὲν ἀλλόκοτα... σὲ βιάζου και ζητᾶνο.
Γιὰτὶ κ' ὁ τόσος ἐκεσομὸς κ' ἡ τόση καταδίκη;
τῶάνουμ, γιατί σ' ἐφέρανε μὲς στὴ Θεσσαλονίκη;

Τῶάνουμ γιατί δὲν μοῦ μιλᾷς;
Τῶάνουμ γιατί δὲν μοῦ γελᾷς;

"Πέξ μου τί βάλισμα νὰ βρω ὅσον ἀρθραστό σοι πόνο;
σ' ἔκαναν πρῶτα τάλιτροῦ,
κ' ἀπὸ χαρέμια Παλατιοῦ
στὴν Ἀλατίνη σ' ἐδύσειαν μ' ἑπὰ γυναικὲς μόνο

Κ' εἶσαν καμποσοὶ πὸς κ' αἰτᾷς
εἶναι γιὰ σένα περὶταῖς.

Κ' ἐθύμωσαν στὴν Μεδίνα, κ' ἐθύμωσαν στὴ Μέκκα,
κ' εἶναι λόγος στὸν ντουσιὰ
πὸς τῆς γυναίκης τῆς ἐπὶ
δὲν σοῦ τῆς κἀνὸν δέκα.

"Ἄλλοι μᾶς λένε στὸ Γιάδι πὸς βρήκανε σοφοὺς
κρυμμένους θησαυροὺς,
κοὺ τοὺς ἀπέκτησες και σὺ στὰ κλέη σου τὰ πρῶτα
μὲ τόσους μὸχθους ἀρετῆς και τίμιον ἰδρωτά.

"Ἄλλοι μᾶς λὲν πὸς κάποτε τὴν Χαλιμῆ διαβᾷεις,
κ' ἄλλοι πὸς μὲ τὴν θάλασσα σὰν ποιητὴς ρεμβᾷεις,
και βλέπεις τὸ Καραμπουρνοῦ,
και τότε τρέχεις μὲ τὸν νοῦ
στὸν μακαρίτη πόλεμο, ποὺ ἴκαναμε μαλί,
και λὲς πὸς νίκησες τοὺς Ροῦμ και γαυριᾷς, Γαζῆ.

"Ἀνασηπλόεις νίκητῆς τὴν κυρτωμένη ράχη,
πλὴν και ὀσῆς νίκης τὴν γαρά
φωτὴ σοῦ λείει θλιβερά;
ἐσὺ δὲν νίκησες καὶς Ροῦμ... νικῆσθηκαν μονάχοι.

"Ἄλλοι μᾶς λὲν πὸς γιὰ σφαγαῖς Ἀρμένηδων καυχᾶσαι
και σὰν λειοντάρι στὸ κλουβὶ μονάχος σου βρυχᾶσαι,
και λὲς πὸς φεύγουν οἱ καιροὶ κ' οἱ χρόνοι πὸς πετᾶνε...
μὰ και σ' ἐμένα φαίνεται παραξένο, Σουλτάνε,
πὸς δὲν μπορεῖς σὰν κ' ἄλλοτε λαοὺς νὰ ἐπακτόνης,
και τῆς ἡμέρας σου περὶνᾷς
χωρὶς καφρέδες νὰ κερᾷς,
νὰ πνίγγῃς, νὰ σκοτάνης.

"Ἄλλοι μᾶς λένε τί φαγιὰ σοῦφεραν ἐδῶ πέρα
τὴν πρώτη τὴν ἡμέρα,
σοῦπα κ' ἄρνι και παγωτά
και φρούτα και σποκῶτα,
και τοῦ Γιάδι τὰ φαγιὰ
ἴθυμήθικες τὰ πρῶτα.

Τῶν Νεοτούρκων τὰ φαγιὰ σοῦ ἄφανηκαν φροκῶδη,
κ' εἶπες, Καλίση προσφιλή,
πὸς ἔχεις ὄρεξ πολλή
νὰ φᾶς τὸ μάτι τοῦ Σεφκέτ και τοῦ Ριζᾶ τὸ πόδι.

"Ἄλλοι μᾶς λὲν πὸς ἀρχίσεις τὸν βίον σου νὰ γράφῃς,
ἄλλοι μᾶς λὲν πὸς φαίνεσαι σὰν λείψανο, σὰν πτώμα,
κ' ἄλλοι μᾶς λὲν πὸς ἐπισοῖς τῆς τράχης σου νὰ βιάσῃς
κ' ἐπῆσαν γένετα και μαλιὰ τὸ φροσκὸ τὸν χρωῖμα.

Κ' ἂν φθᾶσον ὡς ὅτ' ἀ πόδη σου, μακαριετῆ γαλλιδῆ
δὲν θὰ δεχθῆς ἀπάνω τὸν και μήτε μωροδιᾶ.
Μὴν κουργεθῆς, μὴν δουροθῆς, γιατί Χαμῆτ, ποὺ ἔβρεις
ἂν δήμιος Νεότουρκος δὲν εἶναι κ' ὁ μακαριετῆς.

Μουσεῖα λὲν πὸς θὰ γενουὺ κ' ἀρρόστων Σαντατόρια
τ' Ἀνάκτορα τὰ μυθῶκα,
κ' ἂν εἰσευρῆς Λατινικᾶ
θῆλες, σῆμερα και σὺτοις τρῶνται μούνη γαλόρια.

Γιὰτὶ γαβροῦμ, δὲν μοῦ γελᾷς;
γιατὶ κοῦτοῦμ, δὲν μοῦ μιλᾷς;

Πὸς ἄλλος περιβάλλεται τὸν ἱερὸν ναῦδοι;
πὸς εἶται κουλουριζέτσι σὰν βόας σφαγετηθῆ;
θὰ νόμια πὸς ἀκουα μακάρων μελοδῶν,
ἂν ἦ θελες τοῖλαχστον νὰ μουλεγεστικῶ.